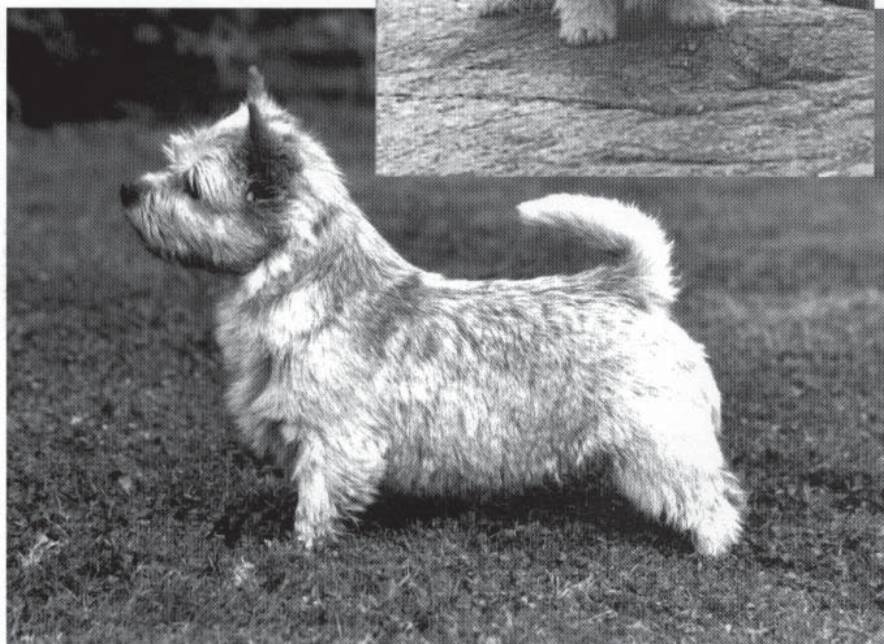

NORWICHTERRIER

EN RASPRESENTATION

Den lilla, pigga Norwichterriern

Rasen Norwichterrier kommer från England och är den av de "yngsta" raserna i terriergruppen då den erkändes som ras 1932. Men det finns belägg för att den här modellen av terrier funnits i de östra delarna av England sen i alla fall mitten av förra seklet.

De användes på gårdarna i Englands "kornbod" (East Anglia området) för att decimera råttor och möss som gick hårt åt spannmålsskörden.

Hundarna fanns där helt enkelt - och decennier avlöste varandra tills någon kom på att det faktiskt fanns skäl att bevara dessa små robusta röda eller röd/svarta terriers åt eftervärlden. 1932 accepterades de som sagt, och rasnamnet bestämdes till Norwichterrier.

Rasen kom till Sverige 1965 och hade en lugn men inte särskilt uppmärksam utveckling under de första tio åren. Under 1980 och 90 - talet har det i Svenska Kennelklubben registrerats knappt 100 valpar per år, toppnoteringen är 149 st.

Hur är Norwichterriern till sättet?

Den är mycket glad och utåtriktad. Man skulle kunna säga att den älskar alla. Men naturligtvis är den egna "familjen" det viktigaste. Det är ganska ovanligt att den blir en "enmanshund".

Norwichterriern är en mycket lämplig familjehund som älskar att vara med och den umgås lätt och gärna med alla, djur och människor. Det här gör också att redan den lilla valpen är nyfiken på allt och alla och gärna springer fram till alla den möter för att hälsa. Betrakta inte den positiva och utåtriktade attityden som svek, för om bara valpen får "hälsa av sig" som liten, så blir det inte lika intressant att springa fram till alla nya människor senare.

Norwichterriern kommer som sagt mycket bra överens med andra hundar och djur. I rasens begynnelse var det viktigt eftersom hundarna då hölls i små flockar och måste kunna samsas och arbeta ihop. Det står också i standarden att rasen inte får vara grälsjuk. Så det så kallade ettriga terriertemperamentet finns inte i den här rasen - och skall inte heller finnas.

Rasen ska vara sund, rörlig och tålig. Den älskar sina promenader och hur långa dessa ska bli bestämmer ägaren. Alla hundar måste successivt tränas till hur långt de ska gå, precis som vi människor. Men att övermotionera små valpar - hur intensiva de än är, är inte lämpligt på någon ras. Eftersom Norwichterriern är så aktiv och pigga kan det ibland bli nödvändigt att passa den lilla valpen och låta den få sova middag.

Därför är Norwichterriern så populär

Många människor i och utanför storstäderna i dagens moderna samhälle saknar närheten till djur och natur. För många blir lösningen att ha en hund.

Norwichterriern som är en av de minsta i terriergruppen, kombinerar ett lätthanterligt format med glatt och vänligt temperament och en

aktiv rörlighet som gör den till trevligt promenadsällskap.

Standarden är mycket utförlig när det gäller att poängtera att det är en liten, mycket aktiv och glad hund. Norwichteriern älskar sina promenader men den är naturligtvis inte lika motionskrävande som en storvuxen ras.

Valpar och unghundar ser knubbiga ut och ska också vara det. Däremot kan en Norwichterrier bli mycket matglad på äldre dagar, och då kan man behöva se upp med vikten.

Det finns inga viktangivelser i standarden, men generellt kan man säga att de väger mellan 5 - 8 kg. Höjden vid manken är 25 cm, alltså en ganska liten hund som gott får plats både i bilen, båten och i lägenheten. Den kan lätt åka i en väska på kommunala färdmedel och lika enkelt följer den med i sin väska på tåg och som handbagage på inrikesflyget.

Den älskar att få vara med sin familj och är mycket nyfiken på allt som rör sig, men den håller sig runt familjen och det är sällsynt att den ger sig iväg på egna utflykter.

Många frågar efter tikvalpar därför att de tror att hanhundar ger sig iväg på "flick-jakt". Men som regel är den tvåbenta familjen viktigare för Norwichteriern. Naturligtvis finns det undantag, liksom det finns udda exemplar som har så mycket jaktinstinkt att de varken hör eller ser.

Väntan på nya valpen kan bli lång

Trots att rasen numera är mycket populär så förleds inte uppfödarna till massproduktion av valpar. Det är orsaken till att många valpköpare kan få vänta i flera månader innan de kan få sin efterlängtrade Norwichterriervalp.

Samarbetet mellan uppfödarna i rasen är mycket gott, och tillsammans med Svenska Norwichterrier klubbens valpförmedlare anstränger man sig att finna valpar till alla valpköpare.

Svenska Kennelklubbens Informationsavdelning sänder på begäran ut en fullständig lista över alla uppfödare av rasen i Sverige.

På grund av att efterfrågan på valpar är så mycket större än tillgången, råder vi alla kommande valpköpare att ringa runt till många uppfödare. Om ni preliminärbokar valp på flera håll är uppfödarna naturligtvis mycket tacksamma att få besked så fort ni lyckats få en valp på annat håll.

Att åka och titta på valpen

Norwichterierns föds upp i hemmiljö och i Sverige finns rasen inte hos stora kommersiella kennlar. När ni ska titta på valpar kommer ni alltså att besöka uppfödarna i deras hem, låt därför övrig släkt och vänner vänta med att se valpen tills ni har fått hem den till er. Det är mer rättvist mot hundmamman, valparna, er själva och uppfödaren om ni i lugn och ro kan titta på valparna och prata om det ansvar som ett hundköp innebär.

Man köper en vän och ett ansvar för många år framåt. Norwichteriern lever som regel till 12 - 15 års ålder. Det finns inga kända rasbundna sjukdomar och på det hela taget vågar man säga att de är robusta och sällan sjuka.

När man väntat länge på en valp vill man ju helst se den så fort den är född. Men Norwichterrier - mammor vill gärna vara ifred med sina små till de är ungefär 4 veckor gamla. Det är som regel anledningen att uppfödarna inte tar emot valpköpare före valparna hunnit bli över fyra veckor gamla. Sen tar det minst 4 veckor innan ni får hämta er valp, för inga valpar levereras före de är 8 veckor gamla.

Alla uppgifter och råd ni behöver från det ni hämtat valpen, får ni av den uppfödare ni köpt valp ifrån.

Lättskött trots att pälsen ska trimmas

Norwichteriern har sträv päls som ska trimmas. Den är lättskött i förhållande till många andra terrierrasor, men visst kräver den skötsel.

En 8 - 10 veckor gammal valp ser ganska slät ut i pälsen, och det är bra. Om den däremot i den åldern är full med fluffigt ludd finns det risk för att den får en mjuk och svårskött päls som vuxen.

Det är viktigt att från början vänja valpen vid att bli kammad regelbundet. Trots att det nästan inte finns något att kamma i när den är lill - liten, så ska man ändå vänja den från start för snart nog kommer pälsen. Den första trimningen infaller lite olika, en del börjar plocka bort lös päls redan vid 3 månaders ålder. Men generellt behöver man inte trimma en valp som har bra päls före den är 5 månader.

Som regel behövs bara två ner - trimningar per år för den vuxne Norwichterriern, men det finns de som trimmas oftare. De som ställs ut kräver lite mer eftersom de putsas med jämna intervaller.

Engelska pälsvårds termer som "stripp" och "trimm" är vedertagna i Sverige och med att strippa menas att man plockar bort all gammal päls. Trimming betyder egentligen topplockning och puts, det utförs ca 2 -3 månader efter strippningen. Utställningshundar trimmas oftare.

Vardagsskötsel

Vardagsskötseln för Norwichterriern är inte svår om man kammar igenom pälsen noga en gång i veckan. Den kamningen ger hunden massage och all gammal päls kommer successivt bort och ger plats för ny. Dessutom är det då också bra att som rutin tiita i öron och ögon. Kloklippning tvekar många att lära eftersom man är rädd att klippa för nära den blodfyllda pulpan (nerven). Om man inte kan få undervisning av valpens uppfödare, många gånger är det svårt på grund av avstånden i vårt land, så finns det andra Norwichterrieruppfödare samt naturligtvis både trimminstitut och veterinärer som kan hjälpa till.

Trimningen kan man också lära sig själv om man har lite fallenhet, om man däremot tycker att det känns främmande och svårt så finns det hjälp att få på många platser i Sverige hos olika Norwichterrieruppfödare.

Med den här foldern önskar vi er välkomna till närmare bekantskap med vår charmiga ras. Ring gärna till den uppfödare som finns på bifogad lista för ytterligare information om rasen.

Text: Renée Sporre-Willes
Foto: Anders Nordengrahn,
Ingegerd Dahlberg, Ingrid
Johansson, Annika Urby-
Carlsson, Maria Åbonde.

